

JOHN SANDFORD

Ukrást miliony
drogovému kartelu
je hodně špatný nápad



ZIATÁ
OBĚŤ

Zlatá oběť

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.bbart.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz



John Sandford

Zlatá oběť – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ZLATÁ
OBĚŤ
~

JOHN SANDFORD

ZLATÁ OBĚŤ

Přeložil Radim Zetka



Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 by John Sandford

All rights reserved.

Z anglického originálu *Golden Prey*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2017)

přeložil © 2018 Radim Zetka

Redakce textu: Jiří Pácek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-014-7 (tištěná verze)

ISBN 978-80-7595-126-7 (e-pdf)

ISBN 978-80-7595-124-3 (ePub)

ISBN 978-80-7595-125-0 (mobi)

1



GARVIN POOLE VYKLOUZL z postele, vzal si z krbové římsy zapalovač a ve spodním prádle prošel ztemnělým domem do kuchyně, z dózy na cukr si podal joint a pokračoval ke dveřím na zahradu.

Otevíral je tak tiše, jak to jen šlo, ale ozvalo se pípnutí. Ne alarm, spíš jen upozornění. Vyšel na dvorek a po dlažbě z plochých kamenů se vydal ke své dílně.

Poole měřil sto osmdesát centimetrů, měl široká ramena a ruce velké jako zápasník, jímž však nikdy nebyl. S přibývajícím věkem se mu také začal dělat pivní mozol. Nad modrýma očima měl rozčuchané husté vlasy rudohnědé barvy a na tvářích pravidelně udržované třídní strniště. Ženám se líbil: mohl si být jistý, že když půjde na nákup, vždy ho nějaká osloví.

Kameny, po nichž šel, byly studené, ale suché; v poslední době moc nepřelo. Vysoko na obloze zářil měsíc a z velké dálky se vzduchem nesla melodie písně Work od Rihanny. Otevřel dílnu, rozsvítil, posadil se na kancelářskou židli, zapálil si joint a zadíval se na kytaru, kterou si právě stavěl.

Asi po půlminutě se ho zeptala Dora Boxová: „Gare?“ Prošla dveřmi úplně nahá, jak byla zvyklá spát. „Co tady děláš?“

„Pojď, sedni si ke mně,“ pozval ji dál. Dora se usadila na dřevěnou židli, ani si nedala nohu přes nohu, načež se jí Garvin dlouze zadíval do klína a řekl: „Vracím se do práce. Naposledy.“

„A sakra.“ Ted’ už si nohy zkřížila. Dora byla zvyklá, že ji Garvin co chvíli poplácal po zadku nebo stiskl v náručí, ale to ted’ musí skončit. Byznys je byznys.

„Asi to byla chyba, že jsme skončili tady,“ hlesl Garvin a s jointem v ruce mávl směrem k domu. „Hodně jsem o tom poslední měsíc dva přemýšlel. Tenhle život se mi líbí, ale měli jsme zmizet ze země. Prostě se úplně vyparit.“

„Jenže tobě se nikde jinde nelíbí,“ namítla Dora. „Kostarika se nabízela jako nejlepší volba, ale tobě přišla na prd. Maj tam hady. Božíčku, hady! Problém je, že tobě se nezamlouvá ani většina *Spojených států*, Gare. Tak kam jsme jako měli odjet?“

„Co já vím,“ zavrtěl hlavou. „Někam, kde je všechno ještě zkorumpovanější.“

„A Dallas ti přijde málo zkorumpovaný?“

„Jistě. Ve světě existují místa, kde můžeš zaplatit fízlům, aby za tebe někoho oddělali,“ odpověděl. Mluvil skřípavým hlasem, protože se zároveň snažil zadržet v plicích kouř. „Tam si můžeš dělat, co jenom chceš.“

„Ale tam se moc dobře nežije, nemysli si. Co tě přivedlo na takový myšlenky?“

Poole si zhluboka potáhl z jointu. „Prachy, co jsem vydělal za deset let, jsem vložil do zlata a teď se snažím to zlato zas proměnit zpátky na prachy, jenže je to čím dál složitější. Vždycky když se snažím nějakou minci vyměnit za hotovost, všichni se na mě dívají skrz prsty. Už jsem moc známý ksicht. *Vědí*, o co jde, že to jsou všechno horký prachy. Nic neříkaj, ale moc dobře to *vědí*.“

„Můžeme to zkusit někde jinde,“ navrhl Dora. „V Oklahoma City, Houstonu...“

„Tím si nepomůžeme. Lidi se na tebe dívají, zapamatují si tě,“ namítl Poole.

Po chvíli ticha Dora Boxová dodala: „Já myslela, že zlato je elegantní řešení.“

„No to já ze začátku taky. Fízlové prohledávali každou díru jižně od Kentucky, snažili se mě najít, a zlato mi přišlo... flexibilní. Dalo se použít všude. Možná jsem ale nad tím vším moc přemýšlel.“

Toto téma přišlo na přetřes už poněkolikáté. Zlaté mince byly anonymní, přenosné a neměly na sobě sériová čísla. Zlato mohl Poole vyměnit za malé bankovky, neztrácelo časem hodnotu a dalo se prodat takřka kde-

koli. Že se na něj budou lidé dívat a zapamatují si ho, o tom tehdy vůbec nepřemýšlel.

„Já to podcenil. Neuvedomil jsem si, že pro hotovost budu muset každý měsíc. Abysme udrželi hlavy nad vodou, potřebujeme deset tisíc měsíčně, to je v současné chvíli devět nebo deset mincí,“ upřesnil. „Kdybysme byli ve správné zemi, mohli bysme si všechno zlato vyměnit najednou a založit falešnou firmu. Předstírali bysme, že jsme ty prachy vydělali, platili bysme si mzdu, platili daně a třeba bysme si pak mohli změnit jména a vrátit se do Států.“

„Přijde mi to nedotažený,“ zamračila se. „A dej mi taky šluka.“ Dora si z podaného jointu potáhla, zadržela kouř v plicích, vydechla, potáhla znovu, vrátila cigaretu Pooleovi, mírně roztáhla nohy a nevědomky si prsty přejela přes stydké pysky. Jemné aroma marihuany se dobře hodilo ke kypře vlhké vůni půlnoční zahrady. „Když nás teda chceš dostat ze země, proč uvažuješ o tom, že bys vzal ještě jeden džob?“

„Protože se mi odsud vůbec *nechce*. Ten džob je další možnost, jak si vydělat,“ odvětil Garvin.

„Tak sem s tím.“

„Ozval se Sturgill. Prej vidí dobrou příležitost.“

„Kolik by to hodilo?“

„Takhle z voleje těžko říct, ale dvojka nebo dokonce trojka by z toho mohla bejt. A možná i víc. O hodně víc.“ Obě čísla v řeči zdůraznil. „Dvojka“ znamenala dva miliony, „trojka“ tři.

Dora Boxová se ušklíbla. „Tolik? To bude riskantní.“

„Sturg tvrdí, že to bude brnkačka.“

„Sturg... No je fakt, že Sturg vždycky ví, o čem mluví,“ pokývala hlavou Dora. „Kdy na to vlítete?“

„Za tejdén nebo za měsíc a tejdén. Prachy tam bejvaj jenom jeden den v měsíci,“ odpověděl Poole.

„A kde?“

„V Biloxi.“

„Mmm. V Biloxi to mám ráda. Strašně mi chutná místní jambalaya. A dej mi ještě šluka.“ Potáhla si a kouř vyfoukla nosem. Vrátila joint Pooleovi a dlaněmi si přejela po pažích: v nočním chladu se jí udělala husí kůže.

„Jde o to, že bysme měli hotovost. A tu bysme mohli utrácet bez toho, aby se na nás někdo křivě *koukal* nebo nás *bledal*,“ řekl Poole. „Zůstaneš tady a popřemejšíš, co s tím zlatem. Z Biloxi budeme mít pár melounů, během osmi desíti let se zbavíme zlata, a jak to budeme mít z krku, můžeme si až do smrti užívat.“

„Nelíbí se mi, že se vracíš do práce, ale je to lepší než se stěhovat do Ruska nebo podobný prdele,“ uznala Boxová. Vstala a protáhla se. Měla se čím chlubit: byla to vysoká, štíhlá a trochu pihovatá blondýna s malými růžovými bradavkami a jen troškou pubického ochlupení. „Jdu zas na kutě. Moc dlouho tady neponocuj.“

GARVIN POOLE nakupoval špičkové kytarové součástky a montoval z nich kytary, jejichž luby pak pečlivě vyřezával a maloval na ně komiksové scény. K práci se dřevem přičichl v zařízení, kterému se v Tennessee s vážnou tváří říká Středisko pro rozvoj mládeže. Šlo však o pouhopouhé vězení pro děti.

Když Dora odešla, zadíval se na své poslední dílo, komiksové ztvárnění lovu okounů pro profesionálního rybáře, jenž také sbíral kytary. Na dokončení potřeboval ještě dva týdny, ale prozatím bude muset kytara k ledu. Natáhl se pro dvacet let starého les paula, palcem zapnul zesilovač a z kytary se začalo linout tiché blues. Miloval hudbu i práci se dřevem, měl rád vůni laku. Kdyby se této práci věnoval naplno, vydělával by si stejně jako učitel na základní škole.

Místo toho odjel do Biloxi.

MISSISSIPPSKÉ MĚSTO Biloxi a svěží vůně moře.

Sturgill Darling seděl u rohového stolu rybářské restaurace jen blok od Mexického zálivu. Podnikem prostupovala vůně vařených plodů moře a mísila se se zápachem syrových ryb. Darling měl svalnatá předloktí, hnědé vlasy střižené jako podle hrnce a na sobě obnošené volné džíny, plandavé tričko a žluté pracovní boty. Ze všeho nejvíc připomínal natvrdlého, lenivého venkovského balíka. Byl rozvalený na židli, nohy měl natažené a na příchozí se smál tak, až mu byly vidět zuby stejně žluté jako

jeho boty. Zkrátka blbec; omezený buran. Chyba, jíž velká spousta lidí nadosmrti litovala.

Poole se posadil vedle něj, prstem si přivolal číšníci, ukázal na Darlingovu sklenici a pronesl: „Chci taky jednu.“

Jakmile odešla, Darling se zeptal: „Tak co ty na to?“

Poole měl na očích tmavé brýle, na tvářích týdenní prošedivělé vousy a na hlavě rybářskou čepici se širokým štítkem jako opatření proti bezpečnostním kamerám. Velkou část dne strávil pozorováním místa, kde se vše mělo odehrát. „To zvládneme, pokud tam teda nebude víc chlapů, než tvrdíš. Jaks to sakra našel?“

„Věděl jsem, že sem z Galvestonu míří koks, ale nešly odsud žádné prachy. Vozej sem najednou až pět set kilo, překládaj je z velkejch rybářskejch lodí, co sem jezděj z Hondurasu. Já v Houstonu našel jednoho chlápka, co mi byl ochotnej prodat třicet gramů, a pak jsem už jenom koukal. Sledoval jsem ho, zaved mě k chlapíkovi, od kterýho nakupoval, no a na konci jsem se už díval na lidi, co ti klidně střelej sto kilo, když máš dost prachů. Ty jsem taky sledoval, viděl jsem, jak velkoobchodníci platěj těm, co maj na starost prachy – ti s drogama nikdy nepřijdou do styku –, a ti zase předávali prachy dál lidem, co křižujou pobřeží od Charlestonu po Galveston s Biloxi uprostřed. Sledoval jsem, jak prachy vozej sem, do banky.“

Poole se zamyslel. Musel uznat, že Darling má nadání, které nikdy nechápal – schopnost nalézt stopy, které vedou k pokladu. Poole však také věděl, že on sám má nadání, které Darling postrádal: vůli konat. Darling dokázal vyčmuchar peníze, ale do loupeže by se nikdy sám nepustil, na to neměl buňky. Proto potřeboval někoho, jako je Poole.

„Jak převázej ten fet?“ zeptal se Poole.

„V obytným autě. Jezděj s ním nějaký lesby, už nejsou nejmladší a maj na sobě vězeňský tetování. Vypadaj, že vědí, co dělaj. Na autě maj pneumatiky pro zvýšenou zátěž, podle mě tam maj taky pancéřování. Ty baby budou nejspíš pěkně ostrý – podle mě maj k dispozici pěknou artilerii.“

„M-hm.“ Přesně tak by to dělal Poole; dokonce se mu zamlouvalo to, že jde o lesby. Policisté jsou většinou příliš sexističtí a líní na to, aby se zajímali o pár ženských. Jenže tyhle by vám bez rozpaků ukously kus tváře.

„Ale my nechceme koks, i když bysme se k němu nakrásně dostali,“ řekl

Darling. „Nemůžeme se ho nijak zbavit. Ne takhle velkýho množství. A ti, co s drogama manipulujou, zase nikdy neviděj prachy, teda kromě těch, co je prodávaj na ulici.“

„Jenom se ptám. Pět set kilo, to je...“ Na několik vteřin zavřel oči a pak pokračoval: „Zhruba dvanáct milionů, pokud moc netlačej na pilu. A co prachy?“

„S prachama nijak neriskujou. Vozej je po částech. Jsou tady čtyři bankéři, ti přicházej do styku s výběřčíma, kteří dostávají prachy od hlavních maloprodejců. Tihle všichni jezděj v autech z půjčovny a pochybujou, že u sebe mívaj víc než čtvrt melounu. A pak se to tady jednou měsíčně všechno schází. Tady se prachy přepočítaj, zasvazkujou a poslední neděli v měsíci expedujou,“ vysvětloval Darling. „Jako podle jízdního řádu. Najmou si člun a v Zálivu ty prachy přeložej na honduraskou loď. Celý to říděj bratři Arceovi, Hector a Simon, kteří sídlěj v Puerto Cortés.“

„V Hondurasu?“

„Jo jo. Nejde o žádný velký ryby, s mexickejma kartelama je nemůžeš srovnávat, ale jsou chytrý a podlý. Držej se vzadu, nikomu se nechluběj, neutrácej za voloviny. Platěj honduraský policii a vojákům a všichni jsou šťastný.“

Poole se znovu zamyslel, potichu, vypočítavě, s úsměvem na rtech, jak to jenom Jižané dokážou, a nakonec přikývl: „Tak to vypadá, žeš našel zlatěj důl.“

„Vypadá to tak.“ Darling líně pohlédl na Poolea. „Jseš si jistej, že do toho jdeš? Byls pár let mimo.“

„Jsem si naprosto jistej.“

„Jeden bude venku, tři vevnitř, všichni ozbrojený,“ upozornil Darling. „Sledoval jsem je tři měsíce, vždycky to bylo stejný.“

„A co pistole?“ zajímalo Poolea.

„Neboj. Sehnal jsem tvý oblíbený, koupil jsem je nový v Chicagu – Glock 23 s tlumičem a stoosmdesátkama nábojema. Sám jsem je přebíjel, aby letěly podzvukovou rychlostí a nenadělaly tolik hluku. Jestli potřebuješ další pistoli, říkal jsem si... třeba zkusit Sama Brookse.“

„Toho nepotřebuju ani ho moc nemusím,“ ušklíbl se Poole. „Potřebuju den na to, abych ty pistole zastřílel. Víš o nějakým dobrým místě?“

„Věděl jsem, že se zeptáš,“ usmál se Darling. „Vím o jednom místě tak hluboko v lesích, že se tam ztrácejí i sovy.“

Číšnice přinesla Pooleovi pivo, ten jí poděkoval a počkal, dokud neodejde, načež prohlásil: „Příštích pár dní si vyhradím na střelení a v neděli večer vyrazíme.“

„Jsem pro. A co podíl? Jak to vidíš?“

Poole se usmál, napil se piva a řekl: „Nebudu se s tebou přít.“

„Co takhle šedesát na čtyřicet, když jsem to celý připravil? Zabrало mi to devět měsíců, začal jsem už minulou zimu.“

„To mi zní fěr.“

„No kruci,“ zazubil se Darling. „Balíci z Jihu jdou zase do akce. Teda to, co z nich zbylo.“

Poole se zasmál a uvelebil se. „Pamatuješ na Ronnieho, jak kousek za Charlestonem...“

Balíci z Jihu měli spoustu společných historek, některé veselé, jiné smutné. Ve většině z nich, i těch veselých, někdo zemřel. Jako třeba Ronnie, když třem policejním vozům ujížděl v kradeném sportovním Cadillacu CTS-V a sjel do strže a kutálel se dolů, dokud jeho auto nevypadalo jako blýskavá klobása. Interiér vozu byl pak plný uloupených bankovek a Ronnieho mozku. No jo, starej dobrej Ronnie. Škoda že se tenkrát zabil.

NÁSLEDUJÍCÍHO DNE Poole s Darlingem zajeli hluboko mezi stromy a Poole se pustil do zastřelování zbraní. Už nějakou dobu na nikoho nemířil, ale zabíjení je jako jízda na bicyklu: prostě se nezapomíná.

Darling se jednou v noci dostal do domu, v němž se přepočítávaly peníze, a tvrdil, že bankéři bankovky přepočítávali u stolu necelých deset metrů od vchodových dveří – vše si proměřil pásmem. Na takovou vzdálenost se Poole nemusí trápit tím, kam střílet: postačí pevná ruka a ukazováček na kohoutku. S Darlingem po lese rozvšili papírové terče velikosti člověka a Poole se pustil do práce. Postupně nacházel rytmus. Už od prvních výstřelů měl přesnou mušku, ale musel ještě zapracovat na rychlosti.

Věděl přesně, jak na to: začít pomalu, osahat si zbraň, cítit, jak z ní vy-

cházejí výstřely, cítit její zpětný ráz. Pak zrychlit a pak ještě zrychlit. Darling mu všechno měřil na stopkách.

Šel na to téměř vědecky: „Jseš na míň než půlvteřině,“ řekl se stopkami v ruce. „Sám to víš nejlíp, ale zdá se mi, že jseš pořád moc rychlej. Míříš nad a pak musíš opravovat.“

Poole přikývl: „Já vím, cítím to.“

Vystřílel krabici nábojů ráže .40, stejných, jaké použije, až půjde do tuhého, pak si dal pauzu, trochu se prošel a protřepal si ruce. Kvečeru už dokázal vyslat čtyři přesné vražedné výstřely během pětiny vteřiny. To nebylo špatné.

V ROCE 2005 PROŠEL BILOXI HURIKÁN Katrina. Hladina moře se zvýšila o devět metrů a zanechala za sebou spoušť. Oblast severně od hlavního přístavu, kde kdysi stála bytová zástavba, byla nyní srovnaná se zemí. Jen sem tam zůstala stát nějaká budova, ale žádná už nebyla v původním stavu; a široko daleko téměř žádní lidé.

Baptistický kostel Boží milosti měl kdysi kamennou podezdívku vysokou jako dospělý muž, nad ní pak obklad z bílých prken, který jej zdobil od konce předminulého století. Nosná konstrukce, pokud se nerozbila na padrtě, teď ležela někde v lesích Kentucky, kam ji odnesly vichry hurikánu jako Dorotčin dům v *Čaroději ze země Oz*.

Na místě zůstala spodní část kostela – vysoká kamenná podezdívka – a původní podlaha, nyní pokrytá dehtovou lepenkou, sloužila jako střecha. Celý objekt koupil muž, jenž sbíral staré automobily a potřeboval je někde uskladnit. Když se honduraský kartel rozhlížel, kam by umístil svou banku, udělali sběrateli nabídku, kterou prostě musel přijmout. Ne že by se jich bál: byl jednoduše chamtivý a jejich nabídka mu přišla luxusní.

To místo mělo dvě velké výhody: nikdy se v okolí nepohybovala policie, protože už tam prostě nebylo co ukrást, zdemolovat ani kde se poflakovat, a navíc jste se za pět minut dostali na palubu člunu.

V NEDELI VEČER byli v bývalém kostele přítomní pouze čtyři muži, kteří chystali dodávku. Po většinu večera a noci budou dva z nich na stráži na opačných stranách budovy, ukrytí mezi pečlivě rozmístěnými hortenziemi a po zuby ozbrojení. Podle Darlinga měl každý z nich u sebe nejméně dva velkokapacitní poloautomaty s tlumiči a oba muži byli v kontaktu pomocí vysílačky.

Darling dodal, že pozdě v noci jeden z mužů zajde do budovy k ostatním dvěma, čtvrtý však zůstane venku a usadí se za keřem blízko vchodu do sklepa bývalého kostela.

Měl za to, že tři muži uvnitř pravděpodobně balí peníze, které předtím dva z nich přepočítali a zasvazkovali. Kolem půlnoci zajde do budovy i čtvrtý muž a o pár minut později všichni vyjdou ven, každý s jedním, ale spíše dvěma kufry v rukou. Pochod na pobřeží zabere asi pět minut. Tam nastoupí na rybářský člun a o dvě tři minuty později z něj zase vystoupí a tichou nedělní nocí se vydají zpátky k budově kostela.

Tři počkají venku, zatímco čtvrtý zajde pro černý Lincoln Navigator, který předtím zaparkovali několik set metrů od kostela. Vyzvedne své tři kumpány a společně odjedou do hotelu Hampton Inn, kde zůstanou do rána, a pak se rozjedou do svých domovů.

Člun s penězi odjede z přístaviště v brzkých ranních hodinách a zmizí za jižním horizontem. Darling zvažoval, že by přepadli právě tento člun, ale bylo docela pravděpodobné, že peníze jsou na něm uloženy v sejfě nebo jsou zabezpečeny jiným způsobem; to by mohlo celou akci zkomplikovat a oni neměli čas ani prostředky, aby se tím mohli zabývat.

V DESET VEČER POOLE A DARLING vyklouzli z opuštěného obytného přírůžku vládní agentury FEMA, který zde stál už od hurikánu Katrina. Strávili v něm celé odpoledne a večer, pojídali sendviče ze Subwaye, zapíjeli je minerálkou a potřebu vykonávali do nefunkční toalety na opačné straně přírůžku.

Oba byli v černém oblečení, které však nebylo nijak nápadné – černé džíny a černá sportovní trička s dlouhými rukávy. Měli na hlavách lyžařské

kukly, jež pravda nebyly v Biloxi tak často k vidění, jelikož ve městě a jeho okolí byl žalostný nedostatek lyžařských svahů, a na rukách pak modré chirurgické rukavice.

Poole měl u sebe dvě pistole, Darling jednu, všechny tři byly vybavené zakázkovými tlumiči. Darling měl nabito devítkami, Poole čtyřicítkami. Pistole s tlumiči byly pětaticet centimetrů dlouhé. Tlumiče byly mokrého typu, museli do nich před použitím nastříkat vodu a teprve pak je namontovali na hlavně pistolí. Mokré tlumiče jsou totiž ještě účinnější než suché.

VENKU ZŮSTALA JENOM JEDNA STRÁŽ. Muž se krčil za neudržovaným růžovým keřem vedle dveří. Přišli z nechráněné strany základů, Poole vpředu a Darling pár kroků za ním.

Na rohu budovy, šest metrů od vchodu, se Poole zastavil. Přes růžový keř neviděl muže na stráž; ale ani strážný neviděl jeho. Pomalu jako lehdovec se v podřepu sunul kolem stěny. Po třech metrech už muže, kuřáka, cítil, ale stále ho neviděl. Metr od stráže se Poole opatrně narovnal, opřel se zády o stěnu a pohlédl dolů.

Strážný neměl šanci: Poole natáhl ruku nad růžovým keřem a střelil muže do hlavy. Ozvalo se jen tiché prsknutí, jako když golfista odpaluje míček.

Darling tiše přišel za Poolem. Na mrtvého ani nepohlédl. Uvnitř byli další tři muži. Potřebovali mít situaci okamžitě pod kontrolou; nechtěli vyvolat chaos, který by vedl k přestřelce. Potřebovali zbylé tři muže okamžitě zlikvidovat.

Darling sáhl na kliku. „Jdeme na to?“ vydechl.

Dveře nebudou zamčené. Viděli, jak muži chodí dovnitř a ven bez klepání a bez klíčů. Poole se postavil před dveře s pistolí v každé ruce.

„Ted“, šeptl Poole.

Darling sáhl rukou v rukavici na kliku a otevřel dveře. Ty zavrzaly a Poole vběhl dovnitř s namířenými pistolemi. Devět metrů před sebou spatřil zbylé tři muže. Seděli vedle sebe u stolu. Všichni najednou zvedli hlavy, zřejmě očekávali svého kolegu, který hlídal venku, ale zahlédli neznámého člověka celého v černém, jenž neřekl ani slovo a začal střílet.

Darling byl jen záloha: zabíjel Poole. Darling kopnutím zavřel dveře,

zatímco Poole každého muže zasáhl jednou kulkou v celkovém čase necelé půlvteřiny, dvě střely z pravé ruky, jedna z levé. Nebyl tak rychlý jako při střelbě na papírové terče. Půlvteřina téměř postačovala k likvidaci, ale jen téměř. Jeden z mužů sáhl po pistoli ležící na stole a vystřelil.

Kulka zasáhla spodní stranu Pooleovy levé paže, ale než Poole zjistil, že to schytlal, byl střelec už dávno mrtvý. Kráčel ke stolu, když se před ním najednou objevila asi šestiletá holčička, která vyrazila směrem k zadní části budovy. V ruce měla barbie se zlatými vlasy, s níž si zřejmě hrála pod stolem. Věděla však, že neuteče, a tak se zastavila a hlesla: „Zabil jste mi dědečka.“

„Promiň, maličká,“ odušil Poole a střelil ji do hlavy.

Darling, jenž se blížil zezadu, šokovaně pronesl: „Do hajzlu, Gare, tos ji musel zabít?“

„Jo, musel. Byla dost stará na to, aby zburcovala poldy.“ Poole k dítěti nic necítil, ale potřeboval uchlácholit Darlinga. „Kdybysme ji svázali, mohla by tady zemřít hladu, než by ji někdo našel. Takhle to bylo nejlepší.“

Darling zíral na mrtvou holčičku. Ležela na zemi jako hadrová panenka oblečená do bílých šatiček, jež byly nyní potřísněné krví, která na nich vytvářela obrazy podobné květinám. „Do prdele, mohli jsme někomu zavolat...“

„Prober se! Je hotovo! Podej sem ty kufrы,“ nařídil Darlingovi Poole. „Musíme vypadnout! Ta svině měla štěstí a zasáhla mě.“

„Ježíšikriste, je to špatný?“

„Není, ale musím se na to mrknout. Tak nakládej už ty prachy!“

POOLE SI NEMOHL VYHRNOUT RUKÁV, tak aby viděl na své zranění, a proto si tričko vysvlékl. Na spodní straně paže objevil asi třicentimetrovou ránu, která krvácela. Kulka se naštěstí paže jen dotkla a nevnikla dovnitř. Jenom škrábnutí, jak říkají ve starých westernech.

Darling shrnoval bankovky z desky stolu do kufru, v pravidelných intervalech se zastavoval a díval na mrtvou dívku, jako kdyby doufal, že se ještě probudí. Pak se otočil k Pooleovi a znovu se ho zeptal: „Je to špatný?“

„Není. Ale musím si utrhnout kus košile nebo něčeho takovýho. To spraví náplast.“

„Na podlaze se tady pár košil válí. Jednu si klidně natrhej,“ poradil mu Darling.

Poole si utrhl kus dívčiny sukně; domníval se, že se nedostala příliš do kontaktu se svou majitelkou, a neměla by tedy na sobě mít žádnou infekci. Poole na takové věci myslel i v okamžicích největšího stresu. Úhledně si obvázal ránu, víc nepotřeboval. Znovu si oblékl tričko a společně s Darlingem šel obhlédnout lup. Poole neřekl nic víc než: „A kurva.“

„Přesně tak, kámo,“ souhlasil Darling. „Daleko víc, než jsem čekal. Ale je to pořádný náklad. Uneseš to?“

„No jasně. Bolí to, ale tak zlý to není.“

Poole se však mylil ve svém odhadu. Kufry musely vážit kolem dvaceti kilogramů, asi jako olovená baterie do člunu, a bylo jich šest, a ne tři nebo čtyři, jak čekali. V každé ruce mohl nést jeden, ale nemohl s nimi běžet; ten, který nesl poraněnou rukou, ho brzdil, protože střelná rána začínala pálit jako čert. Darling, jenž nesl zbylé čtyři kufry – jeden v každé ruce a další dva nacpané v podpaží –, běžel napřed a syčel na svého kolegu: „No tak, pojď už.“

Jejich kradené auto stálo asi dvě stě metrů od kostela. Darling do něj naložil své kufry a běžel zpátky, aby pomohl Pooleovi. Vzal mu kufr z poraněné ruky a společně doběhli k autu.

Pomalu – byli přece profesionálové – odjeli z Biloxi. Kradené auto odstavili na parkovišti u dálnice I-10 a kufry přenesli do Darlingova prodlouženého pick-upu. Darling měl v obytné nástavbě dvojitou podlahu, a tak hotovost vysypali pod podlahu zapuštěnými dvířky, která pak zase zavřeli a naházeli na ně kufry.

Znovu zamířili na západ. Sundali si gumové rukavice a vyhodili je z okna jako malé kuličky. Po nich následovaly lyžařské kukly, jedna po druhé v několikakilometrových rozestupech. Po dalších třiceti kilometrech Darling sjel z dálnice a zastavil na mostě.

Z něj odhodili do úzké temné řeky všechny tři pistole a vrátili se na dálnici. Poté zastavili v louisianském Slidellu, postavili kufry na chodník a umístili k nim ceduli *Zdarma*.

Od vraždy čtyř mužů a malé dívky už uplynula více než hodina a Poole s Darlingem jeli stále dál na západ.

„Co to s tebou, kurva, je?“ obořil se najednou Poole na Darlinga, jenž seděl shrbený nad volantem a na tváři měl nepřítomný výraz.

„Víš, já vychoval pár holek. Prostě tu malou nemůžu dostat z hlavy,“ přiznal Darling.

„Ale no tak. Copak záleží na věku? Byl to prostě další svědek.“

„Já vím, já vím. Prostě jenom... mě to nějak zasáhlo. Pořád ji mám před očima. Ale z toho se dostanu.“

Poole se na něj chvíli zadíval a prohlásil: „Ber to takhle: je po všem. Už to nejde vrátit zpátky. Je to minulost.“

ZASTAVILI U NONSTOP HYPERMARKETU Walmart v Baton Rouge. Auto odstavili na okraji parkoviště mezi dvěma dalšími pick-upy, vlezli do obytné nástavby a začali zpod dvojité podlahy vyndávat peníze. Většinou šlo o stodolarové bankovky, osahané a často mastné, které byly ve svazcích po deseti tisících dolarů. Měli také hromadu volných bankovek, které Darling shrnul ze stolu.

Přepočítali několik svazků a shodli se, že v každém je deset tisíc, ačkoli se lišily velikostí podle toho, jaké bankovky daný svazek tvořily. Spočítali tedy svazky. Bylo jich přesně sedm set osmdesát. „Sedm milionů osm set tisíc,“ vydechl Darling. „Až se to k těm umaštěncům donese, tak se z toho zákonitě musej posrat.“

„Na ně se vykašli,“ utrousil Poole a rozesmál se.

Darling se opřel o bočnici a řekl: „Něco ti povím. Zapomeň na šedesát na čtyřicet. Já vůbec netušil, že bysme si odnesli tolik vaty. Rozdělíme se fifty-fifty a já si nechám ty drobný, co nestihli svázat. To nemůže bejt víc než pár set tisíc.“

„Jseš ušlechtlej a čestnej chlap,“ uznal Poole. „Souhlasím s tebou.“

Zvedl pěst, Darling mu do ní ťukl tou svou a pak si rozdělili peníze.

DORA BOXOVÁ SEDĚLA V POKOJI HOTELU Marriott v Baton Rouge. Jakmile byly peníze přepočtené a uložené ve dvou lodních pytlích, Poole jí zatelefonoval. „A je to,“ oznámil.

„Už tři hodiny nespím, jsem nervóznější než jeptiška na honu na tučňáky,“ vyrazila ze sebe. „Kde jste?“

„Přesně tam, kde máme bejt,“ uklidňoval ji Poole.

„A co, dobrý?“ zeptala se.

„Ještě daleko lepší,“ odtušil Poole.

„Tak za deset minut,“ rozloučila se.

Přijela za dvacet minut. Darling se rozjel za svým, a o pět hodin později už Poole a Boxová sjeli z dálnice I-20 západně od Shreveportu a mířili přes texaskou hranici zpět domů do Dallasu. Na satelitním rádiu jim k tomu Paul Thorn zpíval svůj hit Bull Mountain Bridge.

Vzadu v autě měli celé jmění.

Poole věřil, že mu vydrží až do konce života.

2



NA ŠIROKÉ DŘEVĚNÉ VERANDĚ napravo od vchodu do baru seděli na zelené lavici tři štamgasti. Zářivka na stropě bzučela jako zubařská vrtačka, ale jim to zjevně nevadilo. Všichni měli na hlavě kamioňácké kšiltovky a upíjeli pivo z plastových kelímků.

Jejich pozornost upoutalo černé SUV Mercedes Lucase Davenporta, které odbočilo na šterkové parkoviště a zamířilo do volného místa mezi nový Ford F-150 a otlučený žlutý cadillac, dost starý na to, aby měl v zadu na kapotě ploutve.

Lucas vystoupil z auta, dálkovým ovladačem zamkl dveře a vešel do baru.

Kdekoli jinde by Cooter's, jak se bar jmenoval, považovali za špeluňku. Tady však ne, protože v Aux Vases už jiný podnik *neměli*, takže sem chodili všichni od údržbářů po bankéře. Budova byla postavená ve stylu typickém pro deltu Mississippi a měla širokou verandu s přemislou střechou, stěny ze zkroucených nenatřených fošen a v každém okně neonovou reklamou na pivo. Kolem zářivky na verandě se rojila hejna velkých mūr, které samy sebe ubíjely k smrti, ale muži na lavici si jich nevšimli.

Ve filmu byste čekali, že se z baru začnou hrnout vidláci. Křupani. Místní šupáci s lany a topůrky od sekyr.

Bar se nacházel dvě stě metrů od jednoho z nemnoha sjezdů z dálnice I-55 a jeho šestimetrový červenobílý poutač, na němž blikala slova *Cooter's* a *Bar*, přitahoval také spoustu lidí na cestě mezi St. Louis a Memphisem, jimž se po dvou hodinách bez alkoholu začínaly trást ruce.

Lucas s křupáním přešel parkoviště, vystoupal po schodech na verandu a kývl směrem ke třem štamgastům. Vzduchem k němu zavanulo rozlité pivo. Jeden z mužů si začal prohlížet Lucasův oblek, kravatu a černé

kovbojské boty z ještěrčí kůže, a pak Lucase pozdravil: „Dobřej večír!“ Opilecky mumlal a Lucasovi došlo, že ti tři asi venku nesedí jen tak pro nic za nic.

„Dobřej, pánové,“ odpověděl Lucas.

„To není vůbec špatná kára,“ řekl prostřední.

„Díky. Klidně vám ji střelím.“

Všichni tři muži se zakuckali. Nemohli by si dovolit ani jednu celou pneumatiku, natožpak zbytek vozu, ale nabídka jim dala krátkodobý pocit ekonomické rovnosti. Lucas znovu přikývl, utrousil: „Nic mu neudělejte,“ vešel dovnitř, vyhlédl si nejméně pocintanou stoličku na konci baru a posadil se na ni.

Barman, štlhlý muž se zlatým horním špičákem a úzkou černou vázankou, přišel k Lucasovi a zeptal se ho: „Co to bude?“

„Uměl byste poctivou margaritu?“ poručil si Lucas a povolil si kravatu.

„Uměl, ale spousta chlapů tvrdí, že ty nepoctivý jsou lepší,“ usmál se barman. Lucase však vtípem nepobavil, a tak jen odušil: „Jedna poctivá margarita pro pána.“

Když se barman otočil k odchodu, Lucas mu položil dotaz: „Tohle místo – jak to vlastně vyslovujete?“

Barman nasadil udivený výraz, jaký se vám objeví na tváři, když se vás někdo *opravdu* hloupě zeptá. „Myslíte Cooter’s?“

Lucas se rozesmál. „Ne, ne – myslím Aux Vases.“ Vyslovil to jako *Ox Vasís*.

„Málem jste mě dostal,“ odušil barman. „Je to francouzsky a čteme to Ou-Vá.“

„Ou-Vá. Vždycky mi to vrtalo hlavou, když jsem tudy projížděl,“ řekl Lucas.

„Jo, jo, Ou-Vá.“ Zadíval se na Lucase a spatřil vysokého modrookého muže, jehož tmavé vlasy na spáncích začínaly prokvétat šedinami.

Barmanovi přišlo, že mu bude něco kolem padesátky. Někdo mu zlomil nos, a zřejmě ne jednou, přes čelo a obočí měl výraznou bílou jizvu; další se mu objevila na krku, když si povolil kravatu. A pak tady byl jeho oblek – bezpochyby ten nejdražší, jaký se v baru objevil za posledních deset let.

Barman odešel najít lahev tequily.

Lucas se rozhlédl po podniku. Patnáct boxů, dvanáct barových stoliček, vzadu několik hracích automatů, podlaha z palubek, která pod nohama nepříjemně vrzala, a všudypřítomný odér laciných doutníků a fritovaných rybích prstů. Byl v baru jediný, kdo *měl* na krku vázanku a na hlavě *neměl* klobouk.

LUCAS SEDĚL O SAMOTĚ, během tři čtvrtě hodiny si objednal čtyři margarity a dvakrát si odskočil na pány, nebo aspoň doufal, že vešel do správných dveří. Na jedněch totiž byl jenom obrázek bobra a na těch druhých zase ptáka.

V polovině čtvrtého koktejlu si o dvě stoličky vedle něj přisedla Shirley McDonaldová. Lucas si ji prohlédl, usmál se a pozdravil ji přikývnutím. Byla to hubená mladá blondýnka. Velmi mladá. Černé obočí, příliš mnoho očních stínů, křišťálově zelené oči a výrazná rudá rtěnka, kterou si zřejmě nanesla ve spěchu. Vypadala křehce, zranitelně; jistě už ji několikrát zatkla policie. Měla na sobě bílou, téměř průsvitnou halenku, podle všeho si nevzala podprsenku, džíny měla na stehně a kolena roztržené a obuté jen lehké sandály. Nedělala to poprvé. Zeptala se: „Jak se vede?“

„Ujde to,“ odpověděl Lucas. „Na to, jak daleko jsem od pohodlí domova.“

„Nemáte cigaretu?“

„Bohužel, nekouřím.“

„Sakra, tak to si budu muset zapálit svoji.“ Zazubila se na něj a z kabelky vyndala tyrkysovou krabičku cigaret American Spirit. Vpředu jí jeden zub rostl nakřivo, ale to ji dělalo ještě přitažlivější, což moc dobře věděla. „Cigára jsou teďka tak drahý, že si můžu dovolit jenom jednu krabku týdně.“

„Ale určitě si dáte něco k pití,“ řekl Lucas.

„Už jsem se bála, že se nezeptáte,“ odušila. Prstem si přivolala barmana. „Eddie...“

„Jo, já vím – drahej a sladkej.“

„Ty jseš takový *zlatíčko*,“ usmála se. Vyndala si z krabičky cigaretu, několikrát s ní poklepala o barový pult, aby upěchovala tabák, a optala se Lucase: „Co mi o sobě povíte, dlouháne?“

„Na mně není nic zajímavýho,“ odvětil Lucas.

„Jste ženatej,“ utrousila, když si zapalovala cigaretu. Lucas si nesundal snubní prsten.

„Jo, tak trochu.“

„Jenom trochu?“

„Víte, jak to chodí...,“ pokrčil Lucas rameny.

Barman před dívku postavil vysokou sklenici s tmavým drinkem, z něhož byl cítit cukr, a podal jí párátka, na které napíchl tři zavařované višně. Dívka dvě z nich vcucala, pak si usrkla svého pití a Lucas se podíval: „Co to sakra pijete?“

„To je Jim Beam Single Barrel,“ ozval se barman, „s kokakolou. Říkáme tomu Ou-Vá Libre.“

Lucas se zašklebil, podíval se na dívku a zeptal se jí: „Jak se jmenujete?“

„Triste,“ odpověděla a vcucala třetí višně. „To je francouzský jméno... jako třeba Ou-Vá.“

To, jak cucala višně, bylo směšné a zároveň trošičku erotické, ale smát by se jí mohl jen opravdu podlý člověk. Lucas takový nebyl. Dívka byla zřejmě mladší než jeho dcera Letty, jež nyní druhým rokem studovala na Stanfordu.

NAKONEC JEDNO VEDLO K DRUHÉMU a Lucas už toho večera do Memphisu neodjel. O půlnoci, po několika dalších margaritách a třech výletech za dveře označené ptákem, se ocitl na jednom motelovém pokoji se Shirley McDonaldovou. Než stihl Lucas zavřít dveře, dívka si rozepnula opasek, sundala sandály, svlékla džíny a přes hlavu přetáhla halenku. Lucas měl pořád ještě na sobě sako, i když si už dříve sundal kravatu a nacpal si ji do kapsy.

„Tak co ty na to?“ zeptala se Triste a dala si ruce v bok. Měla bledá kuželovitá prsa s bradavkami úplně stejné růžové barvy, jakou mají panenky barbie. Trčela jí dopředu, a když mluvila, mírně se pohupovala.

„Kolik ti vlastně je?“ zajímalo Lucase.

„Patnáct,“ ucedila.

Pak se sklonila pro džíny a začala křičet jako o život.

O tři vteřiny později už stála v koutě s džínami přitisknutými k hrudi a do pokoje vtrhli policisté. Otevřeli si klíčem, povšiml si Lucas; proč by měli vykopávat hezké a funkční dveře od motelového pokoje?

JAKO PRVNÍ PROŠEL dveřmi vysoký statný policista, jemuž se na tváři rýsovaly svaly. Vypadal, že je naštvaný na celý svět a něco s tím chce udělat, nejlépe pomocí zbraně. Měl nahoře rovně zastřižené vlasy, které si po krajích voskoval; a v pravé ruce držel velkou automatickou pistoli z černěného kovu. Namířil ji Lucasovi na hlavu a zahulákal: „Ke stěně, ty hajzle! Ke stěně!“

Do háje, pomyslel si Lucas. Věděl, že kdyby policista znervózněl, jistě by ho zastřelil. Otočil se, dal si ruce za hlavu, postavil se čelem ke stěně a policista na něj zařval: „Ruce na stěnu, zmetku! A nohy od stěny. No tak, dělej, opři se o ruce!“

Lucas se bránil: „Já nevěděl, že...“

„Drž klapáčku!“

Druhý policista, jenž vešel do pokoje, byl menšího vzrůstu, zavalitý, s naryšavělým knírem a řídkými zrzavými vlasy. Vypadá jako svišť, nebo možná bobr, napadlo Lucase. Oba policisté měli na prsou malé kamery. Svišť se zeptal Triste: „Jsi v pořádku, dítě?“

Triste uvedla s pohledem upřeným do kamer: „Tvrdil, že se budeme dívat na film. Ale pak mě nutil...“

„Tak se zase obleč,“ řekl menší z policistů.

Lucas se oběma rukama opíral o stěnu, ale otočil hlavu směrem k dívce a uviděl, jak se na policistu směje. Jeho světlovlasý kolega zasunul pistoli zpět do pouzdra, prohmatával Lucasovi boky, pas a obě nohy, načež mu nařídil: „Ruce za záda. Ty ses pokusil ošukat tuhle školačku, co? No tak to ses dneska teda přepočítal.“

„Já vám povídám, ona pila a kouřila v baru –“

Policista s Lucasem začloul, otočil si ho k sobě a vrazil mu pěsti do břicha. Nepříliš silně, ale dost na to, aby se Lucas bolestí předklonil. „Drž hubu. Mluvit budeš, až ti řeknu.“

Lucas se narovnal. „Já vám povídám, že –“

Bum – další rána do břicha, tentokrát silnější. „Jseš snad hluchej? Povídám, že mluvit budeš, až ti řeknu.“

„Už mě nebijte,“ prosil Lucas. „Už mě, prosím, nebijte.“

Světlovlasý policista se zle ušklíbl a procedil: „Já tě zmlátím do kulata, ty hnusáku.“

Svišť zamručel: „Pozor na kamery, Todde.“

„Myslím, že žádná porota mi nebude mít za zlý, když trochu proplesknu šmejda, co si sem k nám přijede a snaží se vojet středoškolačku. To mu musí podle mýho skromnýho odhadu hodit takovejch patnáct let.“

„Ale já přece –“ *Bum* – ještě jedna rána do břicha; Lucase už to přestávalo bavit.

Svišť se naklonil k dívce: „Budeš muset se mnou na stanici, берушко. Budeme potřebovat tvoji výpověď.“

„Von mi stáhnul kalhoty...“, začala naříkat s upřímností citronové želatiny.

ZÁSTUPCE ŠERIFA UMÍSTIL LUCASE do zadržovací cely, aniž by mu sundal z rukou želízka. „A nikam nechodte,“ ucedil a bouchl ocelovými dveřmi.

Lucas seděl na betonové lavici a čekal. Cela páchla pivními zvratky a dezinfekcí. Manželka se ho snažila přimět, aby vyzkoušel jógu jako prostředek pro odbourání stresu poté, co odešel z minnesotského Státního kriminalistického úřadu. Vůbec to na něj nepůsobilo, ale instruktorka jógy mu poradila uklidňující mantru, kterou právě teď vyzkoušel: „Mysl lehká jako luna... Mysl lehká jako luna...“

Po chvíli ho to rozesmálo.

Neviděl na hodinky, ale než se za dveřmi znovu ozvaly hlasy, mohla uběhnout půlhodina. Věděl, co ho čeká: nechají ho, aby se dusil ve vlastní šťávě a strachoval se o budoucnost. Uslyšel, jak někdo vytukává kód na elektronickém zámku, pak se otevřely dveře a v nich se objevil další vysoký blondýn. Byl o dobrých pětadvacet let starší než první policista, ale Lucas na první pohled viděl rodinnou podobu, včetně napjatých svalů v obličejí a navoskovaných vlasů. Policisté, kteří Lucase zatkli, měli na sobě uni-

formy v barvě khaki s nášivkami *Aux Vases County*; tento muž však měl sportovní sako a hnědé kalhoty.

„Doved' ho ke mně, synku,“ poručil muž.

Zpoza rohu vyšel první světlovlasý policista Todd a řekl: „Vstávej, kre-téne.“

Lucas se postavil, policista ho chytil za loket a odvedl ho do chodby. Pak všichni následovali muže v saku a chodbou došli až do kanceláře, v níž se muž posadil za stůl. Na jeho desce stála jmenovka *Šerif Robert „Bob“ Turner*. Na zadní stěně kanceláře pak visel tučet fotografií, na nichž šerif přebíral ocenění nebo pózoval s někým důležitým.

Šerif se zeptal: „Kde je Triste?“

„V čekárně se Scottem,“ odvětil Todd.

„Tak ji sem taky přived'.“

TODD PRO NI ODEŠEL a Lucas se hned ozval: „Šerife Turnere, já přece –“

„Držte, kurva, hubu,“ obořil se na něj Turner. „V týhle kanceláři budete mluvit, až když se vás na něco zeptám.“

Todd se vrátil o deset vteřin později s policistou, který připomínal sviště, a dívkou z baru. Turner se podíval na Triste a zeptal se jí: „Co ti udělal?“

„Povídal, že si koupíme pivo a budeme se koukat na telku, no a když jsem se ocitla u něj v pokoji, začal ze mě rvát oblečení. Už jsem byla skoro nahá, řvala jsem, a pak se objevil Todd. Právě včas,“ vypověděla.

Šerif upřel zrak na Lucase: „Bylo to tak?“

Lucas zavrtěl hlavou. „Ne. Takhle to nebylo.“

„Vy tvrdíte, že ta holka lže?“ pozdvihl Turner obočí.

„Ano, přesně tohle tvrdím,“ pokýval Lucas hlavou.

„Hm. No dobře. Todde, co mi o tom povíš ty?“

„Byli jsme právě v Motelu šest na rutinní pochůzce a já šel po chodbě a uslyšel jsem, jak Shirley... tedy Triste... začala křičet. Dveře byly oemčený a já vešel dovnitř a našel ji nahou jako v den, kdy se narodila, a tenhle chlap se po ní sápal.“

Šerif pohlédl na Lucase. „Bylo to tak?“

„Ne. Ona se sama svlékla a začala křičet,“ pronesl Lucas velmi klidným

hlasem. „A já se po ní nesápal – stál jsem u dveří a ona byla na druhé straně pokoje.“

„Takže podle vás Todd taky lže.“

„Ano.“

Todd se rozpřáhl a dal Lucasovi políček. Ten se pootočil, aby udržel rovnováhu, což bylo těžší, než čekal, jelikož měl stále ještě ruce spoutané za zády. Začala ho štípat tvář, ale jinak se mu nic nestalo. Ovšem Todd ho začal pěkně štvát.

Šerif se zhluboka nadechl, hlasitě vydechl a řekl: „Vypadá to, že jsme se dostali do nepříjemné situace.“ Naklonil se k Triste. „Pěkně tě zřídil, že?“

„No to si pište,“ odtušila. „Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Vždyť já jsem ještě panna.“

Šerif se na ni zadíval, načež poručil Scottovi: „Posaď ji do čekárny. A zůstaň s ní. Já a Todd vyslechneme podezřelého.“

Jakmile odešli, šerif se zeptal Todda: „Zkontrolovals mu doklady?“

„Zatím ne. Chystal jsem se na to, zrovna když jsi přijel.“

„No tak do toho, ať víme, s kým máme tu čest.“

„Jmenuju se Lucas...“ začal Lucas.

„Hubu držet,“ zabručel šerif.

Lucas nosil v přední kapse kalhot peněženku z aligátorí kůže. Todd ji vyndal, otevřel a oznámil: „Žádná hotovost, jenom kreditky a minnesotskej řidičák. Lucas Davenport, Mississippi River Boulevard, St. Paul.“

„No tak se podíváme, co tady na pana Davenporta máme,“ utrousil šerif. Zapnul počítač, otevřel si internetový prohlížeč a do vyhledávače Google zadal Lucasovo jméno. Vyskočil mu asi tucet článků a stovka dalších odkazů, některé s fotografiemi. Šerif se jimi chvíli probíral a pak Toddovi pověděl: „Tadyhle píšou, že pan Davenport je bohatý umělecký patron v Minneapolisu a St. Paulu a že k penězům přišel díky softwaru. Ale o šukání nezletilejch holčiček ani slovo. Je to pravda, pane Davenport?“

Lucas přitakal: „Myslím, že ano.“ Počítačový odborník z FBI si před časem trochu pohráł s Lucasovou historií na internetu.

„Vy, myslíte? No tohle. Vy to nevíte jistě?“ podivil se Turner.

„Jo, to jsem já,“ ujistil ho tedy Lucas.

„To jste tak bohatěj, že u sebe ani nemáte hotovost? To prostě na lidi jenom máváte tou platinovou kreditkou?“

„No, já...“

„Chceš něco vidět?“ nadnesl Todd. Poklepal rukou Lucasovi po hrudníku. „Tak koukej.“

Z vnitřní kapsy Lucasova saka vylovil druhou koženou peněženku, otevřel ji a vydechl: „No tohle, tati, ten je teda bohatěj.“ Vyndal z peněženky balíček stodolarovek a vzal je do ruky jako hrací karty. „Tady musí bejt... takovejch pět tisíc.“

„Zařadíme je mezi důkazy,“ řekl šerif. „Podej mi je.“

Todd mu odevzdal peníze a šerif si je nacpal do kapsy saka. Pak na Lucase několik vteřin zíral a nakonec přikázal Toddovi: „Sundej mu ty pouta.“ Jakmile měl Lucas volné ruce, šerif prohodil: „Posaďte se, pane Davenportě. Musím vám vysvětlit, jak to ve skutečnosti na světě chodí.“

VE SKUTEČNOSTI to na světě chodilo tak, že oba šerifovi zástupci na těle nosili kamery, jimž říkal Obamovy kamery, a ty jasně zachytily Lucase a Triste v motelovém pokoji. Šerif uvedl, že nevídaný sexuální zážitek Triste zřejmě psychicky zničil, nebo alespoň poškodil. Bude proto nutná dlouhodobá psychiatrická péče, která, jak je známo, není zadarmo.

„Mám dost důkazů k tomu, abych vás poslal do státní věznice na pět až deset let, ale to Triste asi moc nepomůže, co? Bude na tom pořád bledě,“ prohlásil šerif. „Takže mezi náma, bude lepší, když to nějak urovnáme. Já úplně chápu, že jste se mohl splést a že každej chlap sem tam zatouží po mladý kočičce, to je jasný. Ale to sem nepatří – tý holce je patnáct. Vy jí zaplatíte lékařskou péči – jestli ty články nekecaly, tak vám těch pár tisíc nebude chybět – a my na to celý zapomeneme. Anebo můžete jít do basy.“

Lucas se na deset či patnáct vteřin odmlčel a pak vyhrkl: „Vy svině! Vy jste ji zneužili a narafičili to na mě. O to tady jde. Ona ty peníze nepotřebuje. Vsadím se, že tohle děláte třikrát do týdne...“

Šerif se podíval na svého syna: „Todde? Pomůžeš mi?“

Todd se znovu rozpráhl a tentokrát zasáhl Lucase do tváře plnou silou,

až Lucas spadl ze židle. Klečel, opíral se o ruce a tentokrát v ústech cítil krev. „No tak, už mě nebijte, přestaňte s tím,“ žadonil.

„Já si nemohl pomoci,“ řekl šerif. „Takhle mě obviňovat z korupce. Ne-nechám se přece urážet. A teď si zase sedněte na židli.“

Lucas ho poslechl. Cítil, jak mu ve tváři proudí krev v místech, kam ho Todd zasáhl – ráno tam bude mít podlitinu velikosti jeho ruky. Pak šerif nadnesl: „Tak jak to vidíte? Zaplatíte, nebo půjdeme k soudu? Upřímně, my tady dole nemáme vás ze severu příliš v lásce.“

Lucas si přejel rukou po tváři a polkl krev, která chutnala slane a kovově. „O jaké částce tady mluvíme?“

Šerif se zamyslel a pak uvedl: „Vzhledem k tomu, o jakej jde zločin a že nejste žádné chudák... dejme tomu pětadvacet tisíc. Co vy na to?“

„Ježíši, tolik u sebe nemám. A nevzal jsem si ani šekovou knížku...“

„Uděláme to takhle. Vy mi dáte tu svoji platinovou kreditku a přímo tady u mě vyplníme formulář o kauci, abyste nemusel do vězení. Ta kauce bude na dva tisíce. Vy pak dojedete domů a pošlete nám šek. Pokud nám šek nepošlete, stanovíme vám datum soudu a požádáme policii tam u vás v St. Paulu, aby vás vydala. Pokud nám šek dojde, můžete to považovat za špatnou zkušenost v Ou-Vá, ale už o nás nikdy neuslyšíte.“

„To vám mám poslat šek na dvacet tisíc? Protože pět už máte v hotovosti.“

„A k tomu hodinky,“ ozval se Todd. „To jsou rolexky, já takový vždycky chtěl. Dejte mi je.“

„Ne, hodinky ne. Dala mi je moje žena, je to vyryté vzadu.“

„Ty hodinky,“ trval na svém Todd. Šerif se opřel a pobaveně sledoval dění. „Sem s nima, nebo přísahám bohu, že z vás vymlátím duši,“ vyhrožoval Todd.

„Ale v tom případě musíte cenu hodinek odečíst od celkové částky, protože si musím koupit nové...“ řekl Lucas. Sundal si hodinky z ruky a podal je Toddovi, jenž si je chvíli zálibně prohlížel a pak si je strčil do kapsy.

„Ne, ne. Celá částka je třicet dva tisíc plus ty hodinky,“ vložil se znovu do rozhovoru šerif. „Kauci dva tisíce zaplatíte kartou a pošlete nám pětadvacet a my si všechno necháme.“

„Kolik dostane Triste? Doufám, že jí, vy parchanti, aspoň něco dáte.“

Šerif se usmál. „Triste je na tom dobře. Líp, než kdyby pracovala v McDonald's a vlasy jí smrděly kouřem a mastnotou.“ Naklonil se nad stůl s propletenými prsty na rukou. „Pane Davenporte, vypadáte jako svě-taznalý člověk. Pokud se o tomhle někde zmíníte, můžete v novinách čekat velký titulěk ‚Pan Davenport klátí nezletilý‘ a pod tím menší ‚Tvrdí, že jde o korupci ve veřejné sféře‘. A myslíte si, že to, co je malým písmem, si lidi přečtou? A kterému z těch titulků nebude vaše ženuška věnovat pozor-nost, až Triste usedne na svědeckou lavici a všichni uviděj ty její malý kozičky?“

„No dobře,“ povzdychl si Lucas. „Pět tisíc už máte v kapse, další dva zaplatím kartou, ale pošlu vám už jenom dvacet. Víc ne.“

„Vy se se mnou snažíte vyjednávat?“ pronesl šerif a pobaveně se zazubil. „Víte, vy nejste zrovna v pozici, abyste...“

V TEN OKAMŽIK se otevřely dveře kanceláře a do místnosti vkročil zástupce, jenž odvedl Triste do čekárny. Tvář se mu leskla potem, možná i lítostí, a šerif zvolal: „O co jde?“

Zástupce se ohlédl přes rameno, načež se mu za jedním uchem vynořila šedá poloautomatická pistole namířená Toddovi na hlavu a zástupce se dopotácel do kanceláře. Za ním vkročil dovnitř muž v šedém obleku s širokým šedým knírem pod nosem a pronesl: „Todde, nerad bych se opako-val, ale pokud jenom pohneš rukou směrem ke svojí pistoli, bude mít tatínek kancelář vymalovanou tvým mozkiem.“

Šerif prudce vstal od stolu, na tváři šokovaný výraz. Tušil, o co jde, ale přesto se zeptal: „Kdo jste? Kdo, kurva, jste?“

„James Duffy, zástupce federálního maršála pro východní okrsek Mis-souri. Oba vás zatýkám. Mám na vás dlouhý seznam obvinění, ale ty vám přečteme, až dorazíme do St. Louis. Harry? Pojď sem a nasad' pánům želízka. Děkuju!“

Kolem pistole, která stále Toddovi mířila na hlavu, se prosmýkl další muž v obleku. Jmenoval se Harry a promluvil přímo k Lucasovi: „Turner nebyl tak hloupej, aby si ty prachy nacistal do kapsy. Nebo snad jo?“

„Jo, byl, a Todd si dal do kapsy moje hodinky,“ oznámil Lucas. „A sun-
dejte mi už konečně tu štěnici. Záda mě svědí, že se to nedá vydržet.“

„Jinak ti nic není?“ zeptal se Duffy.

„Jsem v pořádku. Todd mě párkrát uhodil, ale štěnice se ani nedotkl. Nejvíc jsem se bál, aby mě nikdo neviděl, jak do záchodu splachuju hou-
bičky nasáklý tou margaritou.“

Druhý maršál Toddovi spoutal ruce za zády a pak poručil šerifovi:
„Vstaňte, pane Turnere.“

„Šerife Turnere...“

„Bejvávalo,“ řekl maršál.

Todd se rozplakal, pod uniformou zástupce šerifa se mu třásla ramena. Zle se podíval na Lucase a hlesl: „Ty hajzle.“

„Todde, pro tebe jedině maršále Hajzle,“ usmál se Lucas.

MARŠÁLOVÉ ZE ST. LOUIS zatkli šest lidí – šerifa, čtyři jeho zástupce a Shirley McDonaldovou. Později se sem ještě vrátí pro státního soudce.

Jakmile Shirley nasadili želízka, začala dívka hovořit o tom, jak ji oba Turnerové vydírali, a nepřestala, ani když ji posadili do auta a poslali na se-
ver. „Ty zasraný Turnerové mě k tomu donutili. Todd a Scott mě taky nu-
tili, abych jim to dělala pusou. Jenom se jich na to zeptejte. Je mi patnáct...“

Všechno bylo zaznamenané, a jelikož jí maršálové nejméně šestkrát pře-
četli práva, a ona mluvila dál a dál, vše se objeví před soudem.

Než Lucas nastoupil do auta, otestoval si přítomnost alkoholu v dechu. Přístroj ukázal jednu desetinu promile – asi jako kdyby si půlhodinu před
testem vypláchl ústa whisky. Což Lucas udělal. Taková úroveň alkoholu
neznamenala žádné zhoršení pozornosti, pokud by to zajímalo obhájce.

ZÁTAH V BARU COOTER'S začal, když se do stejné pasti chytil ovdovělý
federální soudce. Turner a jeho syn si řekli, že bude užitečnější ve své po-
zici soudce, než kdyby se vyplatil, a uzavřeli s ním dohodu: soudce sou-
hlasil, že jim půjde na ruku ve třech verdiktech, které bylo možné označit
za opodstatněné, a o mladých dívkách v motelech se nikdo neměl dozvě-

dět. Tři verdikty v těch správných firemních případech by mohly vynést milion dolarů...

Turnerovi ovšem soudce špatně odhadli. Jakmile se vrátil do St. Louis, spojil se s federálním žalobcem a učinil výpověď o navádění k zločinu a vydírání. Připustil, že se ocitl o samotě v pokoji s dívkou, jejíž věk neznal. Měl za to, že jí mohlo být devatenáct či dvacet let, ale v ostatních ohledech nic nezapíral.

O dva dny později se už maršálové ze St. Louis poohlíželi po kolegovi, jenž je bohatý a zvládl by tento úkol. Našli Lucase.

PĚT ZATČENÝCH MUŽŮ směřovalo na sever v policejní dodávce; cestou je měli na starosti dva maršálové. Duffy, zástupce pro východní okrsek Missouri, jel s Lucasem a užíval si pohodlí jeho velkého mercedesu.

„Až na to přijde, budeme to muset hodit na papír, ale určitě vás pak zavoláme k podání výpovědi a tak dál,“ oznámil Duffy. „Ceníme si toho, že jste sem přijel. Naši lidi už jsou celkem profláknutí, nemohli jsme riskovat, že by někoho z nich Turner poznal. A beztak žádnej z nás není tak přirozeně uhlazeněj jako vy, co jste doopravdy bohatí.“

„To je jenom pozlátko,“ ujistil ho Lucas. „Pod tím vším jsem jenom další opravdu dobře vypadající, ale zároveň skromný policajt.“

Duffy vyprskl smíchy a hned se zeptal: „Kolik máte práce?“

„Pořád ještě se rozhlížím.“ Duffy věděl, v jaké se Lucas nachází situaci: že je maršál na volné noze, který se mezi ně dostal pouze a jenom díky politickému vlivu Michaely Bowdenové, jež za demokraty kandidovala do úřadu amerického prezidenta. Před rokem totiž Lucas Bowdenovou zachránil před bombovým útokem na zemědělské výstavě v Iowě.

Federálním maršálem se stal před třemi měsíci poté, co prošel krátkým školením v Arlingtonu, coby přes řeku Potomac kamenem dohodil od Washingtonu. Většina z toho, co se na školení probíralo, se ho netýkala, jelikož měl mezi maršály zvláštní postavení. Na druhou stranu opravdu nepotřeboval vědět všechno o papírování, jehož nebylo málo.

„Narazil jsem na zajímavé případy, ale nic, co by bylo podle mého gusta,“ pověděl Lucas Duffymu. „Hledám něco velmi nesnadného. Něco

hodně nezvyklého. Případ, jehož vyřešením bych spáchal opravdu velký kus dobra.“

„Hm,“ ozvalo se od Duffyho. Zahleděl se z okna do krajiny, vlhké, zelené, ponořené do tmy. Pak se zeptal: „Slyšel jste o chlapíkovi jménem Garvin Poole?“

„Nic mi to neříká,“ odtušil Lucas.

„Ne? Tak to bych vám o něm měl povědět.“

„Poole? Marvin?“

„Garvin. Gar je hodnej kluk z Tennessee... kterej zavraždil deset, možná patnáct nevinnejch lidí včetně šestiletý holčičky, zrovna minulej týden, a před časem taky jednoho mississippskýho policistu. A pak ještě bůhvíkolik vinnejch lidí,“ uvedl Duffy. „Je chytřej, sympatickejš, dobře vypadá. Kdysi hrával v celkem dobrý country kapele a nemá vůbec žádný svědomí. Ani ždíbínek. Má kamarády, co by vás zabili za pár drobnějch. Má se za to, že je mrtvej, ale není. Někde se schovává a směje se nám. Jo, přesně tak.“

3



Z BUDOVY FEDERÁLNÍHO ÚŘADU vyběhla Margaret Traneová a málem porazila Lucase. Byla to podsaditá policistka a během nabrala kinetickou energii. Chytila se klop Lucasova saka a hlesla: „Probůh, Davenport,“ zatímco ji Lucas popadl za ramena, narovnal ji a zamračil se: „Ty se jednou přizabiješ, Maggie.“

Poodstoupili od sebe a Margaret řekla: „Nazdar. Dlouho jsme se neviděli. Byla ta holka dole v Missouri tak mladá, jak všichni tvrdí?“

„Jo, ještě dítě,“ tvrdila, že je jí patnáct,“ odtušil Lucas. „Trochu děsivý, jestli mi rozumíš.“

„Naprosto,“ přikývla. Usmála se na něj – vždycky mezi nimi byla dobrá chemie, dokonce i když Lucas platil za špičkového vyšetřovatele násilných trestných činů a ona zůstala trčet na okrsku. Oba ale změnili místa. Traneová odešla na minneapoliské oddělení vražd, Lucas do Státního kriminalistického úřadu a pak k federálním maršálům. „Zaslechla jsem, že u maršálů to teď máš nějaký napjatý.“

„No jo. Ale to se poddá,“ mávl Lucas rukou.

„Máš za sebou Bowdenovou a ta se brzo usídlí v Bílém domě. To by mohlo pomoci.“

„Já se na to radši nespokávám. Ale... jo, máš pravdu.“

„Kdyby sis chtěl popovídat s opravdovými poldama, zastav se u nás. Rádi tě uvidíme.“

Ještě chvíli probírali své rodiny a pak se Margaret omluvila, že má napřech, protože ji čeká konferenční hovor o muži, jenž provádí nepravosti v Minneapolisu a Denveru. Znovu se rozběhla a Lucas vešel do budovy.

Rozhovor s Margaret Traneovou mu rozradostnil den. To, jakým způ-

sobem se dostal mezi federální maršály, mu nepřidalo na popularitě. Byl dosazený shora, a ačkoli měl kancelář v Minneapolisu, pracoval nezávisle a od nikoho z Minneapolisu nepřijímal rozkazy, i když občas akceptoval doporučení a žádosti o pomoc. Přímou spolupracoval s mužem z washingtonského ústředí, jenž se jmenoval Russell Forte. Setkal se s ním jen jednou, když spolu zašli na oběd. Na Lucase působil Forte jako aparátčík v tom nejlepším smyslu slova: schopný člověk s dobrými styky, jehož zájímají výsledky, a ne metody či styl vyšetřování. Zatím spolu vycházeli.

LUCASOVA KANCELÁŘ SE NACHÁZELA VE ČTVRTÉM PATŘE moderně vyhlížející budovy, v níž sídlily federální úřady. Na stejném patře měl také kancelář federální maršál pro okrsek Minnesota a jeho zástupci. Toto uspořádání přinášelo komplikace a několik zástupců k Lucasovi chovalo zášť.

V čele každého ze čtyřidevadesáti federálních okrsků stál hlavní maršál, politicky jmenovaný podobně jako federální soudci – nominovaný prezidentem, obvykle na doporučení senátora, a potvrzený Senátem. Pod ním stáli zástupci pro státní správu, včetně hlavního zástupce, jenž šéfoval dohlížecím zástupcům, a ti zase řídili řadové zástupce.

Lucas stál mimo tuto hierarchii; a v minneapoliském oddělení se našli tací, již se domnívali, že Lucas provádí špionáž. Netušili pro koho, ale taková byla šeptanda.

LUCAS MĚL NAVÍC KANCELÁŘ SÁM PRO SEBE. Sice až donedávna šlo o bývalý sklad bez oken, nicméně v ní sídlil jen on sám. Nelibost dále zvyšovalo to, že se nemusel zabývat přísnými byrokratickými pravidly, která platila pro ostatní maršály, netížila ho nepravidelná pracovní doba a mizerné pracovní úkoly. Nedoručoval obsílky, nepřevážel vězně.

A k tomu všemu byl bohatý a do práce jezdil buď v SUV Mercedes-Benz, nebo ve sportovním Porsche 911. Jeden soudce, s nímž se Lucas přátelil, mu doporučil, aby se poohlédl po nějakém méně nápadném autě americké výroby, dokud ho maršálové blíže nepoznají.

„Když nemají smysl pro humor, tak ať se jdou klidně vycpat,“ poznamenal Lucas.

„No, abys nakonec vycpanej neskončil ty sám,“ kontroval soudce.

NEPŘÍJEMNÉ POCITY se však neomezovaly jen na řadové maršály: poté co odešel z SKÚ, Lucas toužil po dobrém místě a skočil hned po tom prvním. Dočasná izolace mu vlastně nevadila – počítal s tím, že časem pomine –, avšak sám sebe překvapil pocitem, že je vlastně vydaný na pospas osudu.

Od prvního dne v minneapoliském policejním sboru se opravdu snažil poznat své okolí. Nakonec porozuměl životu ve dvojměstí Minneapolis–St. Paul i jeho darebákům. Když se dozvěděl, že neznámý pan X zavraždil neznámého pana Y, obvykle znal osobu Z, s níž si mohl promluvit, aby začal chápat, co se vlastně stalo.

Ne vždy to platilo, ale i tak mu v počtu vyřešených případů nikdo na oddělení nesahal ani po kotníky.

Když přešel do Státního kriminalistického úřadu, což je celostátní organizace, také usiloval o podobné komplexní pochopení, ovšem tentokrát celého státu Minnesota. V této roli se nikdy necítil tak pohodlně, město mu bylo bližší, ale snažil se. V rámci svého snažení si vytvořil databázi pochybných existencí, s nimiž pomocí pěstí uzavřel soukromé dohody. Zavolał jim a oni mluvili; a pokud se sami dostali do potíží, Lucas si promluvil se soudcem, ovšem jen pokud šlo o drobný přestupek.

Ve spolupráci s ostatními agenty nakonec sestavil seznam práskačů s alespoň několika jmény z každého minnesotského okresu, přičemž pro větší města jako Duluth či Rochester měl úplnou prezenční listinu. V databázi také bylo několik desítek policistů, kteří tvořili pevnou síť osobních vztahů, díky nimž se Lucasovi kdykoli a kdekoli na území státu dostalo pomoci.

Dokonce i ve své nové funkci federálního maršála přijímal hovory od agentů SKÚ, kteří žádali o informace z jeho databáze: „Koho máš v Alexandrii, kdo by mohl vědět, jak se k nám z Kanady dostávají Mexikánci?“

U maršálů to ale nefungovalo. Jeho působnost zahrnovala celé území

Spojených států amerických včetně všech zámořských teritorií. Tak velkou oblast nemohl nikdy pochopit a připadalo mu, že ztrácí půdu pod nohama. Mohl kdykoli zavolat na pomoc FBI, DEA, pohraniční hlídku, všechny možné orgány činné v trestním řízení, jenže nikoho neznal osobně. Nemohl se na ně spolehnout – byly to jen hlasy ve sluchátku mobilního telefonu a pomoc mu mohly nabídnout, jen když jim to dovolil jejich vlastní časový harmonogram. A už vůbec neznal padouchy, natožpak ty největší.

Jak poznamenala jeho žena Weather, stal se z něj osamělý vlk.

A co bylo nejhorší – neznal své teritorium.

HAL ODER, ŠÉF MARŠÁLŮ pro okrsek Minnesota, nesl Lucasovo nezávislé postavení s nelibostí. Lucas od Odera nepřijímal žádné rozkazy ani úkoly, což Oder považoval za ohrožení vlastního místa. Toto napětí nepovolilo, ani když Lucas jasně prohlásil, že o Oderovo místo nemá absolutně zájem.

„To, co máte v náplni práce, upřímně nesnáším,“ pověděl mu Lucas. „Já bych to nemohl dělat. To bych radši šel. Já chci jenom lovit. Právě kvůli byrokracii jsem odešel z SKÚ.“

„Jenom lovit, říkáte.“

„Přesně tak.“

„Ale když něco zmrvíte, vrhne to stín na celý moje oddělení,“ odušil Oder.

„Něco zmrvit samozřejmě můžu, ale pokud se tak stane, dám jasně najevo, že to nemá nic společného s váma ani vašim oddělením, že já podlívám Washingtonu, a ne Minnesotě,“ kontroval Lucas.

„S kým z Washingtonu jste ve spojení?“

„S Russellem Fortem,“ odpověděl Lucas.

„Toho neznám,“ zavrtěl Oder hlavou. „Jste si jistě, že nebude nic namítat, když na něj hodíte odpovědnost za svoji botu?“

„No, je to profi byrokrat. A vy byste měl vědět daleko líp než já, s jakou pravděpodobností na sebe vezme vinu.“

Oder ťukal propiskou do poznámkového bloku. Zamyslel se nad Lucasovou poznámkou a začal: „Podívejte, Lucasi, já vím, co se stalo, když

jste odešel z SKÚ, a taky mám veškerý informace o akci tam dole v Iowě. Zachránil jste život paní Bowdenové a díky tomu jste dostal tohle místo. Podle všeho se z ní teď stane prezidentka a já nechci bojovat s přítelem Michaely Bowdenové. Ocítl jsem se teď někde mezi. Nerad bych nesl vinu na něčem, co sám nedělám. Jenže když něco poserete, a to se stane, v týhle práci je to nevyhnutelný, všechna vina padne na mě. A to se mi fakt nelíbí.“

„Já vám vrásky na čele nepřidám,“ slíbil Lucas. „Tady se se mnou prakticky nepotkáte.“

ODER PODLE VŠEHO LUCASŮV SLIB AKCEPTOVAL, ale jako správný byrokrat ihned uvedl ve známost, že Davenport není doopravdy *jedním z nich*.

Ve snaze ještě více urovnat vztahy se Lucas nabídl, že vypomůže v neobvyklých situacích. Minnesotští maršálové byli neustále v podstavu, a proto se najednou vynořil v Missouri jako vnadidlo v podobě bohatého obchodníka.

Lucas a jeden z níže postavených maršálů také vypátrali rozkrádače, jenž se nedostavil k federálnímu soudu v Minneapolisu a radši dal přednost novému jménu a adrese v Idahu, a našli také část zpronevěřených peněz z bezpečnostní schránky, což na všechny vrhlo velmi dobré světlo.

S pomocí své minnesotské databáze pak napomohl vyhledat jednoho venkovského balíka, jemuž se znelíbily federální zákony na ochranu přírody a rozhodl se na svém pozemku zlikvidovat vlky a orly. Muže sice zatkl Úřad pro ryby a divokou zvěř, avšak pachatel raději přišel o dluhopis v hodnotě 2500 dolarů, než aby se dostavil k soudu.

Všem doma navykládal, že federálové ho dostanou, teprve až mu budou „z mrtvých rukou páčit pušku“, a tvrdil, že pro žalobce si schovává zvláštní kulku. Lucas a dva další maršálové ho objevili v baru v Grand Marais, a když ho nakládali do auta, nesmyslně blábolil o svých právech.

Byla to dobrá zatčení... ale nic, po čem by Lucas toužil.

Přesto byl dostatečně užitečný, a dokonce občas zašel na oběd s hlavním zástupcem Carlem Meadowsem.

DEN POTÉ CO SE VRÁTIL ZE ST. LOUIS, se Lucas a Meadows vydali jasným a chladným pondělním dopolednem ke stánkům s jídlem na minneapolisské Druhé avenue, koupili si grilované klobásy a Lucas svému kolegovi preferoval o zátahu v Missouri.

„To je všechno hezký,“ pověděl Meadows, jakmile Lucas utichl, „ale našel jsi něco, do čeho by ses mohl ponořit? Už nějakou dobu sedíš na zadku.“

„Já vím, ale možná jsem na něco narazil,“ řekl Lucas. „Slyšels někdy jméno Garvin Poole?“

Meadows se zamračil a zadíval se na svou klobásu, jako kdyby snad měla znát odpověď. „Je mi povědomý, už jsem ho určitě slyšel, ale nemůžu si ho zařadit. Je to Jižan? Nebyl náhodou nějakou dobu mezi patnácti nejhledanějšími zločinci?“

„To je on. Všechno, co vím, mám od Jima Duffyho ze St. Louis a ze záznamů na internetu, které jsem si vyhledal dnes ráno. Poole má na svědomí spoustu loupežných přepadení na Jihovýchodě – v Georgii, Jižní Karolině, Alabamě, Mississippi, na severu Floridy. Je původem z Tennessee, ale tam se moc neohráł, hlavně proto, že tam strávil čtyři roky ve vězení. Před pěti lety zmizel z radaru. Naposledy ho předběžně identifikovali jako účastníka ozbrojené loupeže pancéřované dodávky s penězi v Chattanooze a pak jako by se po něm slehla zem. U výsledku se ocitla spousta jeho kamarádíčků, ale všichni do jednoho tvrdili, že prostě zmizel. A nikdo neví kam. Hodně lidí má za to, že je pod drnem. A pak před deseti dny někdo vyloupil počítařnu peněz drogového gangu v Biloxi. O život přišlo pět lidí včetně šestileté holčičky.“

„No jo, o tomhle jsem četl. To je vážně hnusný,“ odušil Meadows.

„Jedna z obětí zřejmě před smrtí stihla vystřelit z pistole,“ pokračoval Lucas. „Lidi z laborky našli pár kapek krve, projeli ji databází DNA a našli shodu – myslí, že to provedl Poole.“

„Myslí? DNA by měla dát stoprocentní výsledek,“ podivil se Meadows.

„Tentokrát to neplatí,“ zavrtěl Lucas hlavou. „Ta shoda DNA pochází ze vzorku z ozbrojené loupeže v Chattanooze. V dodávce tam byly kamery, na které se nedostali. Na záznamu je vidět, jak si jeden z lupičů na-

tloukl o rám dveří předloktí, když vystupoval s pytle plným peněz. Z rámu pak výjezdovka získala kousky kůže. Shodu v databázi DNA sice nenašli, ale na základě výšky, somatotypu a techniky loupeže se domnívají, že to byl Poole. Neviděli mu do tváře a na rukou měl rukavice, takže neměli ani otisky. Zkrátka žádnou definitivní identifikaci. Ale oba řidiči byli zastřelení pistolemi ráže čtyřicet, stejně jako těch pět lidí v Biloxi. A Poole má v oblibě glocky ráže čtyřicet.“

„Stejný jako máme my.“

„Jo. Teda aspoň ty.“ Lucas u sebe nosil svou vlastní pětačtyřicítku, což bylo proti předpisům, ale nikdo se ani nepokoušel s ním o tom dohadovat.

„Byly na něj vydané federální zatykače?“ zeptal se Meadows.

„Před lety, ale pořád jsou platné. Před devíti lety společně s jistým Charlesem Trevinem vyloupil poštovní vůz u St. Petersburgu,“ odvětil Lucas. „Ten vůz převážel doporučené zásilky z výstavy poštovních známek. Trevina zatkli o rok později, když se snažil několik těch známek udat. Vypověděl, že loupež s ním provedl Poole a pak tam byl ještě jeden další člověk, kterého neznal – ten pro ně dělal rešerše a celé to naplánoval. Prokurátor vydal na Poolea zatykač, ale od té doby se kolem něj nic nedělo.“

„Vypadá to, že je prohnáný stejně jako všichni kolem něj, pokud byli schopní vyhmátnout jednu určitou dodávku plnou starých známek,“ uznal Meadows.

„Podle všeho je *vážně* prohnáný a navíc ještě chladnokrevný zabiják,“ řekl Lucas. „A proto mě zajímá. Proto a taky kvůli té malé holce.“

„Ty máš taky dceru, že?“ optal se Meadows.

„Dokonce tři,“ odušil Lucas. „Jedna je na vysoké, druhá se tam chystá a třetí oslavila páté narozeniny. A mám taky syna.“

„Hm. Takže tady máme změnu směru,“ pokýval Meadows hlavou. „Doneslo se ti, že Sandy Parkovou srazilo kolo?“

Sandra Parková byla Meadowsova podřízená. Lucas ji nedávno potkal na chodbě.

„Cože? Kolo?“

„No jo. Blbec na takovém tom horském kole s tlustými pneumatikami to pustil z kopce a projel stopkou. Sandy si zrovna šla zaběhat a on ji nabral. Nic moc se jí nestalo, ale má poraněný kotník a koleno. Pár týdnů je

teď nesmí moc zatěžovat. Umí to s počítačem. Pokud budeš potřebovat píchnout, Sandy zná všechny systémy orgánů činných v trestním řízení jako své boty. Povím jí, aby tvoje záležitosti vyřizovala přednostně... teda jestli o to budeš stát," řekl Meadows.

„Díky. Odpoledne si s ní promluví.“

„Povím jí, že tě má očekávat.“

LUCAS NAVŠTÍVIL SANDRU PARKOVOU a musel s ní napřed urovnat několik věcí. Například to, že kancelářskou práci po ní požaduje ne proto, že je žena, ale proto, že on sám neví, jak na to. Navíc má odborné znalosti, kterými Lucas nedisponuje, a může pracovat, i když je zraněná, *a tak dále a tak podobně*.

Jakmile bylo vše urovnané, Lucas ji požádal, zda by pro něj mohla z federálních systémů vyštourat všechny záznamy o Pooleovi. Sandra Parková souhlasila a oznámila, že si příští den může Lucas přijít pro stoh papírů a flashdisk s informacemi.

TEN VEČER pověděl Lucas své ženě Weather o Pooleovi.

„Je to staromódní kriminálník. Pistole a přepadení, pancéřovaný auta a banky a cokoli jiného, kde je hotovost – tu on miluje. Kdysi například přepadl kasu na koncertě nějaké country kapely. Bez mrknutí oka zabíjí. Ale nedělá nic, co vyžaduje moderní techniku.“

Zmínil také malou holčičku zastřelenou v Biloxi. Weather zavrtěla hlavou. „To je bestie.“

„Přesně tak.“ Oba se podívali na dceru Gabrielle, jež seděla v křesle v rohu místnosti, s úporným soustředěním si četla knihu pro předškoláky a rodičům vůbec nevěnovala pozornost.

„Asi budeš na nějakou dobu muset pryč, že?“ zeptala se Weather. Seděli na pohovce v obývacím pokoji a Weather měla hlavou položenou na Lucasově rameni. Byla to žena nevelkého vzrůstu, jež se zabývala plastickou chirurgií; pohledná, s chladnými očima a nosem, jenž jí připadal příliš velký, ale Lucas ho považoval za působivý.

„Je to možný – ale ne dýl, než bude nezbytně nutný, jenom na pár týdnů. Maximálně měsíc. A asi pojedu autem, nechce se mi lítat,“ řekl Lucas. Vstal a začal chodit po místnosti, prohlížel si knihy, vracel je do knihovny, přemýšlel.

„Není to tvoje část země,“ nadnesla. „Na Jihu je všechno jinak.“

„Já vím.“

„Myslíš, že tě to doopravdy bude bavit?“ zajímala se.

„Když je někdo dostatečně špatnej člověk... tak mě prostě zajímá. Poole je špatnej a nikdo se mu zatím nedostal na kobytku.“

„Takže je to výzva,“ konstatovala.

„Přesně.“

Weather řekla: „Moc se mi nelíbí, že asi budeš bývat častěji pryč, ale zase je to lepší, než kdybys tady seděl a přemýšlel o hloupostech. Byl bys jako osina v zadku.“

Lucas přikývl: „To jsem celej já, když nedělám, co bych měl.“

„Když nelovíš.“

„Tak.“

PŘÍŠTÍ DEN RÁNO Lucas zatelefonoval Russellovi Fortemu a oznámil mu, co má v plánu. Forte pracoval na ústředí maršálů ve Virginii na opačném břehu řeky Potomac, než leží Washington.

„Já si Poolea pamatuju,“ řekl Forte. „Dlouho byl na našem seznamu patnácti nejhledanějších zločinců. Unikl nám, protože jsme na něj vlastně nic neměli. Jestli ho najdeš, získáš fakt velkou trofej, to je jasnačka. Ale nezkoušej na něj jít sám. Je to zabiják. Jak ho vyčenicháš, hned mi zavolej a já ti pošlu na pomoc speciální jednotku.“

„Provedu,“ slíbil Lucas.

Později našel v budově federálního úřadu Sandru Parkovou. Stála u rozžhavené tiskárny a dávala do tvrdých složek tlustý fascikl papírů. „Je toho daleko víc,“ hlesla. „Tohle je výběr toho nejlepšího. Já to zběžně pročítala a povím vám, ten Poole odmala zlobil a už s tím nikdy nepřestal. Jeho otec pracoval pro stát Tennessee na různých nevýznamných pozicích, ale byl to taky pěkný lotřík. Překupoval lístky, pak taky prodával řidičáky,

když zrovna pracoval na oddělení evidence řidičů, ale zprostili ho obvinění a mohl se vrátit do práce. Několikrát ho zatkli za prodej kradeného zboží, ale nikdy ho neobvinili. Jeho sestra údajně kdysi šlohlá plnej kamion závodních pneumatik, ale obvinění bylo stažený, důvod jsem nikde nenašla. Garvin postoupil o úroveň výš, ale jeho rodina, to taky nejsou žádní svatouškové.“

„Žijí ještě jeho rodiče?“ zeptal se Lucas.

„Nevím, předpokládám, že jo – Pooleovi je dvačtyřicet, jestli teda už není mrtvej, že,“ informovala Lucase Parková. „Zkusím to dohledat.“

„A až to budete mít, všechno mi vytiskněte,“ poprosil Lucas. „Cokoli najdete na jeho rodiče a sourozence, budu chtít. Složky na jeho kumpány, přítelkyně, prostě všechno.“

Sandra Parková poklepala na tiskárnu: „Tak hlavně aby to vydržela tahle mašina.“

PO NĚKOLIKA HODINÁCH předala Parková Lucasovi několik svazků papíru, které vážily snad pět kilogramů. Lucas si je odnesl domů a usídlil se ve své pracovně, aby si je přečetl.

Jako první si prohlédl fotografie z místa činu v Biloxi. Za svůj život viděl Lucas tisíce podobných snímků a tyhle nebyly zdaleka nejhorší. Všech pět obětí zemřelo na místě po přesně mířené ráně do hlavy. Jedna z nich, malá dívka, vypadala jako plastová panenka. Ležela s roztaženými rukama na betonové podlaze, obličejem vzhůru, s dírou v čele, jež vypadala jako třetí oko. Měla na sobě bílé šatičky s mašlí. Lucas viděl mnoho snímků mrtvých dětí: pohlédl na fotografii a pokračoval dál.

A přesto...

Neustále se k ní vracel. Analýza DNA holčičku spojila s jednou z dalších obětí v počítařně peněz, s o mnoho starším mužem – podle laboratoře to byl její dědeček. On byl sice gauner, který prodával drogy, ale jeho vnučka ne. Na fotografii ležela na zádech s pootevřenými očima, ze kterých pořád zářila dětská nevinnost a překvapení z toho, jak brzy skončil jejich život.

A šatičky také Lucasovi nedávaly spát. Připomněly mu šatičky, které nosily jeho katolické spolužačky k prvnímu přijímání. Technici na nich